

יש לי חבר, ניצול שואה. כמה פעמים ביקשתי ממנו לספר לי מה היה הרגע הקשה ביותר עבורו בזמן השואה. תמיד הוא סירב לענות. אתה לא תבין אותי, הוא הפטיר. אבל המשכתי ללחוץ עליו, ולבסוף הוא נענה. הרגע הכי קשה עבורי, הוא אמר, היה יום השחרור!

נדהמתי. אינני מבין, זה אמור היה להיות היום השמח ביותר בשבילך, שאלתי. נו, אמרתי, שלא תבין, השיב, אך המשיך: ביום השחרור, נכנסו כוחות אמריקנים למחנה. בשלב מסוים, לאחר שאכלנו משהו, העמידו את כולנו בשורה, ושאלו כל אחד מאתנו לאן הוא רוצה עכשיו ללכת. האחד רצה להונגריה, השני לצ'כיה, וכן הלאה. כשהגיע תורי, שתקתי. לאן אחזור? אין לי לאן לחזור! משפחה אין לי, בית אין לי, מדינה אין לי! אין לי לאן לחזור!

זוהי קשה יותר מכל מה שעברתי עד אז, הוא סיים

שמעתי את הסיפור הזה השבוע מפי יהודה משי זהב. מי שלא מכיר, משי זהב הוא יהודי חרדי שגדל בשכונת מאה שערים, וחונך כל ימיו להתנגד למפעל הציוני. בצעירותו הוא היה ידוע כ- קמב"ץ (קצין המבצעים) של העדה החרדית. אך לאחר הפיגוע בקו 405 בשנת 1989, כשנרצחו 14 יהודים, משהו השתנה אצלו. הוא התחיל לחשוב שכל הוויכוחים והמחלוקות בעם ישראל הם כאין וכאפס לעומת השבר במשפחה על אובדן הורים ואובדן ילדים. משי זהב הפך כיוון, והתחיל לתרום למדינת ישראל. הוא הקים את זק"א (זיהוי קרבנות אסון) שבו מתנדבים (לרוב חרדים) עוזרים למשטרה ולכוחות הביטחון בזיהוי גופות, ומצטרפים לפעולות חילוץ כשצריך. בשנת 2003 הדליק משי זהב משואה בטקס יום העצמאות בהר הרצל, לתפארת מדינת ישראל.

ודרך אגב, בנו משרת בגולני, וסיים את הרמב"ם בשנה הראשונה לשירותו ...

המשיך משי זהב: לפני שבעים שנה, מי ספר בכלל יהודים?! למי אכפת היה חיי יהודי?! היום שנולדנו לתוך מדינה יהודית, קל מאד להתלונן ולקטר. כן, המדינה לא מושלמת, ובוודאי שיש מה לתקן ולשפר. אך רבותי, לעומת מה שפעם היה מצבנו – אנו חיים בגן עדן!

הדברים נאמרים ונכתבים על רקע שלוש (!) תקיפות של חיילי צה"ל חרדים בשבוע האחרון על ידי חרדים. והנה, רק אתמול היה מי שכינה חובשי כיפות סרוגות "עמלק" ...

וכל זה בתשעת הימים ...

האם לא למדנו כלום? האם שנאת חינום לעולם תרבוץ בקרבנו? האם אין אנו מסוגלים לחלוק אחד על השני, אך מחלוקת שהיא לשם שמים, עם כבוד והערצה הדדית?

יהי רצון שנזכה לכבד זה את זה גם שלא מסכימים, ומתוך כך ישרור בתוכנו שמחה ואושר, והאמת והשלום אהבו.